

VEĽKÝ PIATOK C

Vo včerajšom zamyslení o udalostiach vo Večeradle, ktoré sa odohrali na Zelený štvrtok, dnes budeme pokračovať ďalšou udalosťou. Duchovne a nábožne sledujeme Pána Ježiša v jeho utrpení na Veľký piatok. Vlni som v zamyslení podrobne opísal, čo všetko sa udialo po Poslednej večeri tak, ako to vysvetľujem aj pútnikom na najsvätejších miestach v Jeruzaleme.

Keď sa dnes hlboko v našich kostoloch započúvame do takzvaných pašií, ktoré nám vždy na tento deň svätá Cirkev dáva vypočuť podľa evanjelia svätého Jána, tak nám možno v mysli prebehne myšlienka s otázkou: „Kto má vinu na tom, že nevinný Ježiš zomiera takou ukrutnou smrťou?“ Keď pútnikom v Jeruzaleme na mieste, kde Ježiša odsúdil Pilát (v bývalej pevnosti Antónia), tak tam zvyknem povedať túto poznámku: Za Ježišovo utrpenie neodsudzujme len veľkňazov a zákonníkov, neodsudzujme ani Piláta a vojakov a neodsudzujme ani židovský národ. Títo všetci sa stali nástrojmi toho všetkého, čo sa odohralo a čo dávno predpovedali proroci. Tak, ako to počúvame v pašiách. Kde je vlastne príčina takého hrozného utrpenia?

Veľkňazi, farizeji a zákonníci neboli natoľko vinní. Oni milovali svoje náboženstvo, svoj zákon, Písmo sväté Starý zákon a tam je napísané, že ten, kto sa vydáva za Božieho Syna, musí zomrieť. Nikto sa nesmie vyvyšovať na Boha alebo Božieho Syna, lebo taký musí byť usmrtený. Pán Ježiš nikdy nezaprel, že je Boží Syn. Verejne sa na mnohých miestach k tomu priznával. Napríklad, stačí si prečítať stať Jánovho evanjelia 5, 17-30, a aj inde. Keď ho súdil Kajfáš, tak na jeho otázku, či je Boží Syn, mu Ježiš jasne odpovedal: „Áno, som Boží Syn.“ Na to si Kajfáš roztrhol vrchné rúcho na prsiach na znak smútku, bolesti a rozhorčenia, keď skríkol: „Hoden je smrti.“ Kajfáš ako veľkňaz horlil za zákon, za svoje náboženstvo, a preto ho nemôžeme obviňovať za Ježišovo odsúdenie.

Je na tomto procese vinný Pilát, že odsúdil Ježiša na kríž? Z Ježišovho výsluchu vieme, že ho chcel prepustiť, lebo na ňom žiadnu vinu nenachádzal. Aby rozvášnený dav upokojil, dal Ježiša zbičovať. Vojaci, ktorí bičovanie uskutočnili, boli rímski vojaci a táto armáda bola vtedy najkrutejšie cvičená. Oni dostali rozkaz, tak ho plnili. Vedeli, že ak odsúdený bičovanie prežije, určite budú musieť ísť s ním na Kalváriu, a to sa im nechcelo. Preto boli tak krutí pri bičovaní, aby sa Ježiša zbavili. Ale tak sa nestalo. Ježiš bičovanie prežil. Keď ho zničeného priviedli pred Piláta, tento sa zhrozil pri pohľade na Ježiša. Známy je jeho výkrik: „Hľa, človek!“ Pilát sa veľmi prekvapil, keď tak zničeného Ježiša predstavil rozvášnenému davu, ktorý neprestával kričať: „Daj ho ukrižovať. Ukrižuj ho!“ Aj pre tvrdého Rimana to bolo nepochopiteľné, a preto využil ešte jednu možnosť, keď dal ľudu na výber, či má prepustiť Ježiša alebo zločince Barabáša. Nazdal sa, že budú žiadať prepustiť Ježiša, no sklamal sa. Ale ani ľud nebol celkom vinný, lebo Židia nenávideli okupantov Rimanov a pre veriacich Židov nadvláda Rimanov bola potupa. V Barabášovi ľudia videli možného bojovníka, ktorý sa postaví proti Rimanom a zorganizuje vzburu a pomôže vysekať národ z otroctva. Barabáš bol zločinec, ale aj zbúrelec proti Rimanom, za čo bol vo väzení a čakal na rozsudok smrti. Čo im pomôže zohavený a bezmocný Ježiš? Preto dali prednosť Barabášovi pred Ježišom. Podľa toho Židia nie sú veľmi vinní.

V minulosti som v jednom zamyslení vyrozprával príbeh jednej mojej pútničky, ktorá mi po mojom vysvetlení utrpenia Pána Ježiša na vyššie uvedenom mieste povedala: „Dôstojný pán, ja sa budem asi Pánu Bohu rúhať.“ „Prečo?“ prekvapený som sa jej opýtal. N ato mi ona: „Nemohol nebeský Otec inak urobiť, aby Pán Ježiš tak ukrutne netrpel?“

Tu je moje vysvetlenie. Celú príčinu Ježišovho utrpenia a smrti vyjadril sám Ježiš, keď povedal Nikodémovi: „Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna,

aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život (Jn 3, 16). Vieme, že na samom začiatku ľudského pokolenia človek sa odvrátil od Boha svojou neposlušnosťou, a tak stratil Božie synovstvo a večné dedičstvo tak pre seba ako aj pre celé ľudské pokolenie. Všetci ľudia na svete sami svojimi obetami neboli schopní dať Bohu náhradu za svoju neposlušnosť. Každý, najmä ťažký hriech spôsobuje Bohu nekonečne, a to podčiarkujem, **nekonečne veľkú urážku**, lebo Boh je nekonečný. Preto, keby sme všetci ľudia vyliali svoju krv za odčinenie len jedného ťažkého hriechu ako nápravu, nič by to nepomohlo. Preto sa Boží Syn, ako druhá Božská osoba stal človekom, aby svojou poslušnosťou až na smrť na kríži napravil, vynahradil všetku ľudskú neposlušnosť voči nebeskému Otcovi. Tej pútničke som odpovedal, že keby pochopila zlobu a silu jedného ťažkého hriechu, tak sa Pánu Bohu nebude rúhať za to, že Pán Ježiš toľko trpel. On to urobil dobrovoľne a z lásky k nám, keď povedal: „*Nikto mi neberie život nasilu. Sám ho dávam dobrovoľne*“ (porov. Jn 10, 17-18).

Preto si dnes, pri rozjímaní pred odhaleným krížom uvedomme, že príčinou toľkého utrpenia sme my sami a naše hriechy. A tu je odpoveď, kto je vinný za toľké utrpenie a smrť na kríži. Nebojme sa, Pán Ježiš nám to nebude vyčítať, len si to s hlbokou pokorou uvedomujeme.

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.